

Wéér een briljantje

Gebeurtenis: 237 redenen om door te gaan **Tekst en spel:** Leopold Witte en Geert Lageveen **Regie:** Michiel de Regt

Dramaturgie: Laura van Dolron **Gezichten:** 12/10 Assen, De Nieuwe Kolk **Productie:** Orkater **Publiek:** 170 **Nog te zien:** 16/3 Sneek, 28/3 Drachten, 30/3 Franeker, 18/5 Leeuwarden

★★★★★

De twee mannen die de voorstelling *237 redenen voor seks* maakten en speelden, zijn opnieuw bijeen op het toneel. Logisch. Geert Lageveen en Leopold Witte scheppen hun eigen autonomie, maar in het samenspel horen ze organisch bij elkaar. Zo'n schitterend naturel tref je sporadisch aan en dat gooi je niet weg. Keurig noteren ze dat ze er nu aan toe zijn om de balans op te maken over waar ze staan 'in de herfst van hun leven...' Daar geloof ik niks van. Ze gingen op zoek naar een nieuwe reden en dan hoef je bij hen geen moment te twijfelen aan de effectiviteit van de uitkomst. Het programma *237 redenen om door te gaan* levert weer een briljantje op.

De dood, dus. Terwijl ze het onderwerp afzetten tegen hun persoonlijke instelling en con-

trasten hebben aangescherpt. Het portret van Lageveen toont een bezorgde, vooral bange man. Geen angsthaas. De vaak gruwelijke werkelijkheid gaat hij niet uit de weg. Witte, daarentegen, is de ogenschijnlijk praktische positivo met een tic voor begrafenissen. Dat lijkt verdacht sterk op *feelgood*-theater. Wat het niet is, omdat ze als vertellers ervaringen versluieren met oergezellige muziek van hun overleden helden en leeftijdgenoten. Een geweldige vondst.

Je ziet twee acteurs, die zich hebben voorgenomen de trucs van het vak uit de weg te gaan. Elkaar tegenspreken, kiften, in de rede vallen en voor lul zetten. Smalltalk, soms, als een geheugentraining voor mannen die geen personage vertegenwoordigen, maar in hun eigen huid kruipen. „Je kunt het allemaal regelen”, betoogt Witte. „Dacht het niet”, aldus Lageveen. Het wordt geen flirt met de dood. De lach is niet macaber, het gegeven met liefde uitgeplozen. En als de finale nadert, liggen hun standpunten niet meer ver uiteen.

JACQUES J. D'ANCONA